

Sydämeni pamppaili kovaa rinnassani. Olin pimeässä nurkassa kuuntelemassa toisten puheita, mutta olin myös siellä siksi että minua seurattiin. Joku oli pitänyt minua silmällä jonkin aikaa. Voisin hajota pelkoon että paljastuisin. Kotioveni takaa kuului koputuksia. Puristin kättäni enemmän ja yritin rauhoitella itseäni. Nousin ylös ja menin katsomaan kuka oven takana oli. Se oli poliisi. Avasin oven varovasti ja kurkistin sen takaa. Hän katsoi minua yllättyneenä, mutta kumman ystävällisesti. "Anteeksi että häiritseen neiti, mutta oletko nähnyt tämän näköistä kaveria?" Poliisi sanoi näyttäen minulle nuoren miehen kuvaa. Hänellä oli mustat hiukset, jotka olivat sekaisin ja ne olivat lyhyet. Hänellä ei ollut partaa ja hänen silmänsä näyttivät väsyneiltä. Pudistin päätäni katsoen alas. Poliisi huokaisi. "No kiitos tiedosta neiti." hän sanoi minulle ja käveli portaita alas poliisiautoonsa päin. Laitoin oven kiinni ja lukkoon, mutta hetken päästä tunsin kylmän tuulen puuskan asunnossani. Jätinköhän ikkunan auki? Kävelin nopeasti kädet puuskassa keittiöön, jossa ikkuna oli auki. Laitoin sen nopeasti kiinni. Keittiö oli pimeä niin kuin muut huoneet. Yhtäkkiä kuului natisevaa ääntä. Käännyin jääkaappiin päin ja näin kyyryssä olevan hahmon. Se ei näkynyt tarkasti, mutta se oli isohko. Peräännyin vähäsen ja yritin etsiä lamppuani läheltä. Kun sain lampun käsiin ja avasin sen näin sen miehen minkä poliisi näytti minulle. Pudotin lampun maahan ja katsoin häntä. Olin sanaton. Mies ketä on etsitty on minun asunnossani ja juuri silloin kun poliisi kävi kotiovellani. Mies katsoi minua ja nousi ylös. Hänellä oli ase kädessä. Se oli veitsi. Katsoin veistä ja sitten miestä. Aikooko hän tapella minua vastaan? En saisi käyttää mitään voimiani. Jos teen yhdenkin virheen minut tapetaan heti ja sen lisäksi joku tarkkailee minua! Mies alkoi liikkua oikealla ja sitten yhtäkkiä hän melkein pisti minua kylkeen. Väistin sen hädin tuskin. Otin henkeä, mutta hän ei antanut minulle paljon aikaa rauhoittaa hermojani. Hän jatkoi yrityksiään, mutta mikään ei osunut minuun. Olisiko parasta tainnuttaa mies? No se olisi parempi kuin tappaa hänet ja saada poliisi epäillä minua murhasta. Kun mies aikoi syöksyä hyökkäykseen taas väistin ja otin hänen kädestään kiinni. Löin hänen takaraivoa niin että hän kaatui maahan. Juoksin hakemaan puhelimeni ja soitin kaverilleni Aidenille. "Haloo." Aidenin ääni kuului luurin takaa. "Tule tänne asuntooni heti! Minulla ei ole aikaa selittää. Heippa!" löin luurin kiinni ja menin katsomaan keittiöön. Mies oli onneksi siellä vielä. Odotin kärsivällisesti ovikellon sointia ja se tuli heti kun aloin ajatella sitä. Menin juosten avaamaan oven. Sen takana oli Aiden. Hän näytti huolestuneelta. "Mitä hätänä?", hän kysyi minulta. Kiskoin hänet keittiöön ja kun hän näki miehen ruumiin hän melkein huusi. Katsoin hänen tummanvihreitä silmiä. Sitten hän katsoi minua. "Mitä tapahtui?", hän kysyi minulta. "Tämä mies murtautui talooni ja poliisi etsii häntä", sanoin Aidenille. Hän pyöri ympyrää ja mietti jotain. "No miksi et kerro poliisille hänestä nyt?", Aiden sanoi yhtäkkiä melkein huutaen. "En ole kovin poliisi ystävä itsekkin, vaikka en minä muuta tehny kuin yhden asian", sanoin Aidenille. Hän huokaisi. Sitten hän otti puhelimensa ja soitti jollekin. "Haloo. Tarvitsen poliisin heti. Pääpuiston eteen. Löysin miehen jota te etsitte. Okei. Kiitos. Hei." Aiden katsoi minua puhelun jälkeen. "Vien hänet puistolle, joten saat olla ihan rauhassa täällä. He eivät tule tänne kun menen yksin." katsoin Aideniä. Hän kantoi miehen kuin kevyt lasti olallaan. Menin avaamaan oven hänelle ja katsoin kun hän katosi pimeyteen. Kävelin huoneeseeni ja menin arkkuuni nukkumaan. Verhot olivat ikkunan edessä. Makasin arkussa ja halasin Aideniltä saanutta nukkea joka on nalle. Sillä on silmälappu ja se näyttää muuten normaalilta nallelta, mutta tunnen sen sisällä olevan jotain. Vaikuttaa ihan kuin jonkun henki olisi siellä sisällä ja odottaa jonkun puhuvan hänen kanssaan. Katsoin nallen mustaa nappisilmää ja huokaisin. "Olet varmaan ihan tylsistynyt", sanoin nallelle, mutta ei mitään vastausta. Näin nallella olevan sielun värin se oli lila. Ihmettelen kyllä mistä lähtien olen nähnyt sielujen väriä ja saanut erikoisia voimia. Vanhempani ovat jossain todella kaukana kotoa ja minusta, joten en voi kysyä heiltä

ollenkaan. He eivät edes käytä kännykkää tai lankapuhelinta. Saan vain heihin yhteyttä kirjeen kautta, mutta mistä minä enään tiedän mihin he ovat päätyneet ja isoveljenikin on muuttanut kotoa pois kolme vuotta sitten. Isosiskoni on kuollut. Hän kuoli onnettomuuteen. Niin ainakin isä ja äiti sanoivat, mutta se tuntuu ihan kuin jokin muu olisi siinä takana. "Masentaako elämä?", nalle vihdoinkin puhui minulle. "Vähäsen. Minulta salataan monta asiaa suvustani ja en voi edes kysellä siitä." sanoin nallelle. Se katsoi minua ja minä halasin sitä. "Mikä oikein olen ja miksi olen syntynyt tällaiseksi?", kysyin turhautuneena nallelta. Painoin otsaani sen otsaa vasten. Se taputti päätäni hellästi. "Kaikki tulee aikanaan. Olet minkä ikäinen?", yhtäkkiä se kysyi minulta. Katsoin sitä. "Melkein 18. Miksi?", sanoin sille ja sitten se katsoi pois päin. "Kysyin vaan. Sinun kannattaa säästää energiasi muuhun varmaan. Öitä." se sanoi ja suljin silmäni hitaasti. Nousin ylös ja puin hupparin päälleni. Löysä paitani oli hupparin alla. Se ylettyi polviini asti. Otin kaapistani jonkun hatun ja yritin laittaa punaiset hiukseni sinne sisälle. Ne olisivat muuten tiellä jos aikoisin tehdä ruokaa itselleni. Menin keittiöön ja paistoin kananmunia. Laitoin sen valmistuttua lautaselle ja istuin ruokapöytään. Syödessäni katsoin edessäni olevaa taulua jossa on minun perheeni kuva. Näytän ihan erilaiselta nyt kuin silloin 10 vuotta sitten. Ruoka ei maistunut miltään nykyään kun lähestyn 18 vuotta. Se varmaan johtuu että kyllästyn ihmisiin ruokaan. Äitini ja isäni juovat aina jotain aamulla. He eivät ikinä syö mitään minun nähden ainakaan. Heidän juomaansa on aina punaista. En kyllä ole kysynyt mitään äidiltä ja isältäni siitä juomasta. He aina sanovat kerromme kun on aika ja ole aina ylpeä mikä olet. Älä vajoa ihmiseksi. Onneksi he tulevat tänä iltana takaisin kun aurinko on laskenut. Kotona on tylsää, mutta paljon turvallisempaa kuin ulkona. En ole astunut ulos talon ovesta paitsi vain yhtenä päivänä ja se päivä oli silloin kun joku alkoi seurata minua. Ajatukseni katkesi jonkun vaimeaan koputukseen. Nousin ylös ja menin katsomaan kuka se oli. Se oli Aiden. Avasin oven hänelle. Hän ei näyttänyt kovin pirteältä. Ihan kuin hän olisi valvonut koko yön. "Miksi näytät tuolta?", kysyin häneltä. Katsoin hänen laiskoja ja väsyneitä askeleita kun hän käveli sisälle. Suljin oven ja katsoin hänen selkäänsä. "Valvoin taas liian pitkään. Ei sinun tarvitse huolehtia." Aiden sanoi huokaisten. Johdin hänet olohuoneeseen. Hän istahti pitkälle sohvallemme. Istuin hänen viereensä. Yhtäkkiä hän laski päänsä syliini. Katsoin ihmetellen häntä. "Sori, mutta saanko olla näin vähän aikaa", hän sanoi minulle. En vastannut mitään vaan annoin hänen levätä, mutta tunsin naamani muuttuvan vähäsen punaiseksi. Aiden ei ole ikinä tehnyt näin minulle, mutta hän on vähäsen väsynyt joten annan sen olla. "Lizzie", hän sanoi nimeni. Katsoin häntä ja näin hänen nukkuvat kasvonsa tarkemmin. Uneksiko hän minusta? Se olisi ensimmäinen kerta. Kun katsoin Aideniä minuakin alkoi väsyttää pikku hiljaa. Silmäluomeni tuntuivat painavilta ja loppujen lopuksi suljin silmäni. "Lizzie", kuulin Aidenin äänen ja avasin silmäni. Hän hymyili minulle. "Pidätkö vieläkin sitä nallea tallessa?", hän kysyi minulta. Katsoin muualle ja nyökkäsin. Hän hymyili entistä leveämmin. Nousin ylös sohvalta. "Vanhempani tulevat varmaan kohta. Sinun ehkä pitäisi poistua ennen heidän tuloa." sanoin Aidenille. "Okei. Okei. Minä menen." hän sanoi ja käveli ulko-oveen päin. Seurasin häntä ja yhtäkkiä kuului koputusta. Se on ihan varmasti äiti ja isä! "Mene vaikka huoneeseeni", sanoin paniikissa Aidenille. Hän juoksi huoneeseeni. Avasin oven hitaasti ja kurkistin oven takaa. Se oli äiti ja isä. He tulivat sisälle. "Oletpa ihanan näköinen tänään kultaseni", äiti sanoi minulle nostaen leukaani ylös. "Olet onneksi kalpeampi kuin ennen", äiti sanoi ja sitten hän katsoi isää. Isä yskäisi. "Toimme lahjan sinulle. Etu ajassa oleva synttäri lahja." isä sanoi innostuneesti. Hän ojensi lahjan minulle otin sen ja olin laittamassa oven kiinni, mutta sitten joku esti sen. "Älä sulje ovea naamani eteen", tuttu ääni sanoi oven takaa. Kurkistin sen takaa ja näin veljeni. Olin sanaton. Pitkään aikaan en ole nähnyt häntä. "Mitä nyt?", hän kysyi pudistin päätäni ja hän astui sisälle. Laitoin oven kiinni

ja katsoin veljeäni. "Ajattelimme että olisit innoissasi jos näkisit veljesi. Nykyään olet ihan masentuneen olinen. Joten hymyä huuleen kulta." äiti sanoi minulle. He tuijottivat minua. Heidän katseensa odottivat että hymyilisin heille. Huokaisin ja hymyilin heille. Veljeni taputti päätäni niin että hattuni putosi päästä. "Noin sitä pitää", veljeni sanoi. Katsoin pudonnutta hattua ja huokaisin. Seurasin heitä olohuoneeseen kuin kiltti koiranpentu. "Istu tuohon sohvalle", äiti komensi minua ja tein mitä hän käski. Äiti ja isä seisoivat edessäni. He katsoivat toisiaan ja hymyilivät. Veljeni nojasi seinään ja katsoi meitä. Hän hymyili. Katson äitiä ja isää. He kuiskasivat jotain toisilleen. "No niin. Mitä te kuiskaillette?", sanoin vanhemmille. He sitten lopettivat kuiskailun ja katsoivat minua. "Muistatko mitä sanoin sinulle vampyyreistä?", äiti kysyi minulta. "En. Olin silloin varmaan 4 vuotta kun kerroit niistä." sanoin äidilleni kädet puuskassa. "No veljesi muistaa sen hyvin", isä sanoi minulle. "No hän on minua 6 vuotta vanhempi joten sen takia hänen muistuu mieleen joku asia helpommin kuin minun", sanoin vanhemmille. "No sivutetaan tämä asia tästä ja mennään suoraan aiheeseen mistä minä ja isäsi puhuimme", äidin sanottua tuon lauseen huokaisin. "Kuten nyt tulet tietämään me olemme vampyyrejä. Onko muuten sinun aistisi ihmisruokaa kohtaan häviämässä?", nyökkäsin äidin seuraavalle lauseelle. En oikeastaan maista mitään ja se on jo outoa. "Näyttävästi aistisi vampyyrinä herää hitaasti. Veljelläsi heräsi jo kun hän oli 15 vuotta vanha. No kaikilla on eri aika tietenkin, mutta yleensä se on muistaakseni 16 vuotta täyttäneet." katsoin äitiä ja sitten tunsin jonkun laittavan kätensä pääni päälle. "Kyllä sinä tästä selviät varmaan", veljeni sanoi. Katsoin häntä ja nousin ylös. "Minun täytyy mennä nyt huoneeseeni", sanoin heille ja he katsoivat ihmeissään minua. Kävelin nopeasti huoneeseeni. Kun olin huoneessani laitoin oven lukkoon ja katsoin Aideniä. Hän näytti olevan järkyttynyt. "Sinä olet vampyyri? Kuten kaikki muutkin perheen jäsenesi." Aiden sanoi minulle. Katsoin alas ja nyökkäsin. Se oli kyllä vähäsen yllätys minullekin, mutta en voi muuttaa menneisyyttä. Nostin katseeni ja katsoin Aideniä. "Pelkäätkö minua nyt?", sanoin hänelle. Hän ei vastannut minulle hän katsoi vaan arkkuani. Otin hitaita askelia häntä kohti. Hän ei liikkunut. "Luulenpa että sinun olisi parasta mennä kotiin ennen kuin vanhempani tulevat tänne katsomaan mitä teen", sanoin Aidenille. Hän käänsi katseensa minuun päin. Hän halasi minua nopeasti ja sitten aukaisi ikkunan. "Vaikka olisitkin verenhimoinen peto olen aina puolellasi", hän sanoi ennen lähdettyään. Laitoin ikkunan kiinni ja verhot ikkunan eteen. Elämä tulee olemaan rankempaa kuin luulin.